

DIDACTICA

XVII

Note de curs

III

Clarificări la agora

Agora este, originar, locul ce distinge, și distinge în lumina fiind. ceea ce distinge și pastrează așa ferm și stabil în distins. ca loc al exercitării ființei, în straneitatea ei, agora este mai locul cel mai apropiat de om, el este cel mai aproape, mai aproape decât casa și decât templu. Și totuși apropierea cea mai îndepărtată de om.

Agora este locul prin excelență a exercitării vederii, este locul unde se vede bine, se poate distinge tocmai ca este atinsă de ființă. Ec-sistând în preajma ființei, în agora, omul primește donat, nomosul, legea și măsura, rostuirea în ființă, salaslul în adevărul ființei. Agora precede statul. Este ceea ce rămâne constant, este domolirea de sine în conturul ferm, posedarea-de sine, limita, peras.

Agora, acest loc al situației-ferme, adică a sta aici în lumina. Dar a sta aici ferm în lumina este un fapt de a aprarea, de a ieși în lumina, la lumina, în stare de neascundere, în aletheia. Ceea ce apare în agora este și este adevărat. Cum Apare ceva?

Agora este locul predilect al sărbătoririi apariției, este locul doxei, locul luminii, este fenomen (fenestai) este stralucire și glorie. În Vechiul și Noul testament, în teologia elenistică, doxateo este gloriaDei, maretia lui Dumnezeu. Prestigiul apariției, apariția înseși este a pune în lumina, a da durabilitate, ființa însăși. Apariția este ființa, este străbătore a ceva către ceva, este livrare de sine, în deschis. Astfel ființa este ea însăși daruită, este donată de ceva care da ființa de evenimentul revelării propriului, Eragnis, este donatie, eveniment, doxa, sărbătorire în lumina care este una a travaliului evenimentului. Este naștere. (Atenție la nașterea Maintutorului).

Pe de altă parte doxa este prestigiul și gloria fiecărei ființări livrate în aspectul său. Aspectul a ceea ce apare este chip, infatisare, este *eidos* este ideea.

Agora este locul ales al apariției, a intruchipării infatisării. Totodată amenințarea vine și de la aparenta apariției, ca posibilitate de ființă a apariției. Ceea ce apare mai și pare și chiar dacă paprenta acopera cu așa mai mult ființa ființării subzista.

Agora acordă percepție omului, el vede (mai) bine aici.

- citat: **“Și, totodată, cum spuneam înainte, veți lucra cu ochiul atintit la tot ce e divin și plin de lumina.”**
- **“Ci, privind într-acolo, va veți zări și cunoaște pe voi înșiva, precum și tot binele vostru.”**

Agora este locul salasiluirii aparitiei ideii, binele ca posedand esenta, este deschiderea lumii inteligibile, nu este un dincolo de realitate, in cer, sau alt loc caci este lumea reala. Ceea ce este de natura ideala este apropiat de realitate, nu e metafizic, este universalul determinat in sine. Ideile nu stau nemijlocit in constiinta ci in cunoastre. Cum se naste intrebarea “de ce?”?

Asadar, cum este plasmuita marginea conturul agorei? Cum “apar” coloanele cu soclul si capitelul lor, stilobatul si antablamentul, canelurile, cine le ritmeaza. Desigur dintr-o experienta adunata; templul arhaic al lui Poseidon nu este Partenonul. Unde apare arhitectura. Arhitectura nu este data de arhitectura, parietalul poate fi plasmuit numai pentru ca agora este, ca spatialitatea a ajungerii la prezenta, ca spatialitatea temporalitatii ei. Numai pentru ca aceasta spatiere a locuirii in deschiderea luminatoare a fiintei parietalul e. Caci agora, acorda rost, vedere si masura si mai ales, deschidere, si nu invers. **Omul sta sub masura agorei si nu invers.**

Noi abia de aici, din acest deschis al adevarului, putem deschide intelesul “arhitecturii” daca nu cumva numai rostirea cuvintului blocheaza accesul la fiinta ei.

Deschiderea deschisului, **agora**, este pasul originar inspre celelalte inspatieri. Ea este inceputul ce determina arhitectura, inteleasa ca deschidere. Ceea ce ritmeaza si proportioneaza parietalul deschiderii este privirea plina de uimire ca ceea ce este este in acest fel, si ca obisnuitul este atat de ne-obisnuit si straniu. Grecul este afectat , ranit de fiinta

Agora este ceea ce ne priveste, ceva ne priveste si ne cheama inspre chemare care este fiinta.

Note la Heidegger

1. Chemarea exigenta a fiintei...si pregatirea si stradania pentru chemare, in acestea consta “grija”, a trai inaintea lui insusi proprie Dasein-ului si proprie griji, structura de fiinta a Dasein-ului, insemna a fi in chemarea fiintei a fi tractat de fiinta, a fi deja in intelesul ei, a stii de ea (chiar difuz, el a re o pre-intelegere a fiintei...)
2. Omul nu fiinteaza in esenta sa decat in masura in care fiinta l se adreseaza cu exigenta ce-l este proprie. Numai pornind de la aceasta chemare exigenta “a” gasit el acel ceva in care locuieste esenta sa. Numai pornind de la aceasta locuire “are” el “limba”, adapost ce ii pastreaza esentei sale ecstasul. pag.306
3. Ec-static: faptul de a sta in deschiderea-luminatoare a fiintei, ec-sistenta omului.
4. Omul fiinteaza in asa fel incat el este acest “deschis” (das Da), adica deschiderea luminatoarea fiintei. “Aceasta “fiinta” a “deschisului”, si nu numai aceasta, poseda trasatura fundamentala a ec-sistentei, adica a situarii ecstasice in interiorul adevarului fiintei. Esenta ecstasica a omului rezida in ec-sistenta, care ramane diferita de *existentia* gandita metafizic. p.308
5. “In schimb, s-ar parea ca esenta divinului ne este mai aproape decat acest caracter de nepatruns al fiintelor vii; mai aproape in aceasta departare a esentei sale, care totusi, pentru esenta noastra de tip ec-sistent, ca departare, ne este mai familiara decat abiasala noastra intrudire corporala, abia de conceput, cu animalul.” p308
6. Ec-sistenta insemna in continut situarea in afara in adevarul fiintei. Ea insemna determinarea a ceea ce este omul in destinul adevarului.

7. "Ca fiind acela care ec-sista, indura omul fiinta-in-deschis (Da-sein), si anume preluind in "grija" deschisul (das Da), ca deschidere luminatoare a fiintei. Dar fiinta-in-deschis fiinteaza ca fiind "aruncata". Ea fiinteaza in aruncarea efectuata de fiinta, aceasta avand natura destinului care da destinatii." P309.
8. ...omul este "aruncat" de catre fiinta insasi in adevarul fiintei, pentru ca el, ec-sistand in felul acesta, sa vegheze asupra adevarului fiintei, asa incat, in lumina fiintei, fiintarea sa apara ca fiintarea care este ea.
9. Dimpotriva, omul este "aruncat" de catre fiinta insasi in adevarul fiintei, pentru ca el, ec-sistand in felul acesta, sa vegheze asupra adevarului fiintei, asa incat, in lumina fiintei, fiintarea sa apara ca fiintarea care este ea."...omul este pastorul fiintei...existenta ecstatica gandita ca "grija".
- 10. Ce este fiinta? Ea "este" Ea insasi. ...Fiinta nu este nici Dumnezeu nici vreun temei al lumii. Fiinta este prin esenta ei mai departe decat intreaga fiintare si este totusi mai aproape de om decat orice fiintare, fie aceasta stanca, un animal, o opera de arta, o masina, die ea inger sau Dumnezeu. Fiinta este ceea-ce-este-mai-aproape. Totusi apropierea ramane pentru om cea mai departe.**
- 11. Deschiderea-luminatoare insasi este fiinta.**
12. Raportul intre fiinta si ec-sistenta. Fiinta este insusi acest raport pentru ca detine si aduna la sine ec-sistenta si esenta ei existentiala, adca ecstatica, ca loc de locuire al adevarului in sanul fiintarii.Omul in masura in care ec-sista si ca cel ce are grija fiintei asumandu-si-o ecstetic, el nu recunoaste ceea-ce-este-cel-mai- aproape si se orienteaza in functie de-ceea-ce-vine-dupa aceasta, vazind-o ca fiind ceea mai apropiata. *"Totusi, mai aproape decat cel mai aproape si totodata, pentru gandirea obisnuita, mai departe decat al ei cel mai departe, este apropierea insasi: adevarul fiintei."*
13. Uitarea fiintei in favoarea invaziei fiintarii negandite, fenomenul de cotropire, este sensul "caderii". Nu este vorba de caderea in pacat ci caderea numeste un raport esential al omului cu fiinta in relatia cuprinzatoare esentiala esentei omului cu fiinta. Autenticitate, ne-autenticitate nu sunt de domeniul fiintarii, moral-existentiala ci la relatia ecstatica a esentei omului cu adevarul fiintei..
14. "es gibt" das Sein, es "este" fiinta iar gibt "este" esenta fiintei, adevarul ei, care da, care ofera adevarul ei, donatia. Ceva da...Daruirea de sine in deschis impreuna cu acest deschis, este fiinta insasi. "Este" trimite la fiintare, ceva de domeniul fixarii si tinerii in fata obiectuale.
15. Fiinta este transcendentul insusi, este mai cuprinzatoare decat orice fiintare, ea este deschiderea-luminatoare. Fiinta I se lumineaza omului in proiectul ec-static.
16. Proiectul este unul aruncat (geworfen). Fiinta este cea care arunca in proiectare ca tractoare, ea-l trimite pe om in ec-sistenta fiintei-in-deschis ca esetna a sa. In apropiere, in deschiderea luminatoare a "deschisului" (das Da) locuieste omul ca cel ce ec-sista. EL locuieste in ec-sistenta.(ca nefamiliaritate/Antigona). Ca "patrie".
17. Lipsa de patrie (a omului modern): fiintarea este abandonata de fiinta, fiinta a fost uitata, omul are in vedere numai fiintarea si exercitarea asupra ei (prin devastare, nefiind fiinta apropierii originare), ruinanta.

18. Omul aflat in stare de aruncare: ca replica proiectata de fiinta, replica ce ec-stista, omul este mai mult decat animal rationale, pe cat este mai putin in raport cu omul ce se concepe ca subiectivitate. Omul nu este stapanul fiintarii, el este pastorul fiintei. El este chemat de fiinta in veghea propriului adevar. Chemarea vine ca aruncare in care isi are originea starea de auncare a Dasein-ului. Omul este fiintarea a carei fiinta ca ec-sistenta consta in aceea ca locuieste in apropierea fiintei.
19. Ec-sistenta este locuirea ec-statica in apropierea fiintei.
20. Tacere.

Spațiul Public la Heidegger – Ființă și timp

Dasein-ul- laolalta cu ceilalti

- ceilalti nu insemna tot ce ramane in afara mea in raport cu care eu sunt altceva
- ceilalti sunt, dimpotriva, cei de care cel mai adesea eu nu ma diferentiez, in randul carora si eu sunt
- a fi laolalta insemna nu o simpla prezenta ci faptul –de- a- fi-in-lume. Lumea este impartasita, laolalta.
- ceilalti sunt intalniti *in lume*, ceva de ordinul preocuparii
- chiar si atunci cand este singur el este laolata in lume
- a fi indiferent si absent
- grija-pentru-celalalt si nu fiintare la indemana in sensul ustensilului
- privirea considerativa, igaduitoare de indulgenta
- el este in vederea celorlalti
- strarea de deschidere a bDasein-ului

Impesonalul „se”

- grija de a ne deosebi de ceilalti, dasein-ul are grija de ai mentine pe ceilalti in inferioritate
- existential are caracterul **distantarii**
- ca efect, el este sub **autoritatea** celorlalti. El insusi **nu este**.
- fiecare dintre noi, „ceilalti”, „celalalt” sunt prezenti-aici
- cine-le nu este nici cutare nic cutare, nici”fiecare dintre noi”, nici cativa si nici suma tuturor. Cine-le este neutru, impersonalul „se”

„se”:

-caracterul mediu

-nivelarea

-distantarea

spatiul public-are intodeauna dreptate

despovareaza

Câteva semne de îmbolnăvire (cădere) ale universității sau bolile contagioase ale spațiului public: **flecăreală, curiozitatea și ambiguitatea**. (după Ființă și timp)